

Kraft: Det verk Ni begynnen, E-
der och tillfronden, Låt alt Gud gå
väl! Skal wi tacka Eder sist, När
I segren hafwa wunnit, Och
godt slut har hunnit.

Enfaldig
Läs- och Lacksägelse,
För de af Gud bewissta wälgärnin-
gar under nu påstående Krigs-oro-
ligheter, med en hjertinnerlig önskan
om en lyckelig fortgång,
och et önskeligt slut.

Föreståld uti en

W i s a ,

Af Blinda Mannen

Amund Rudell.

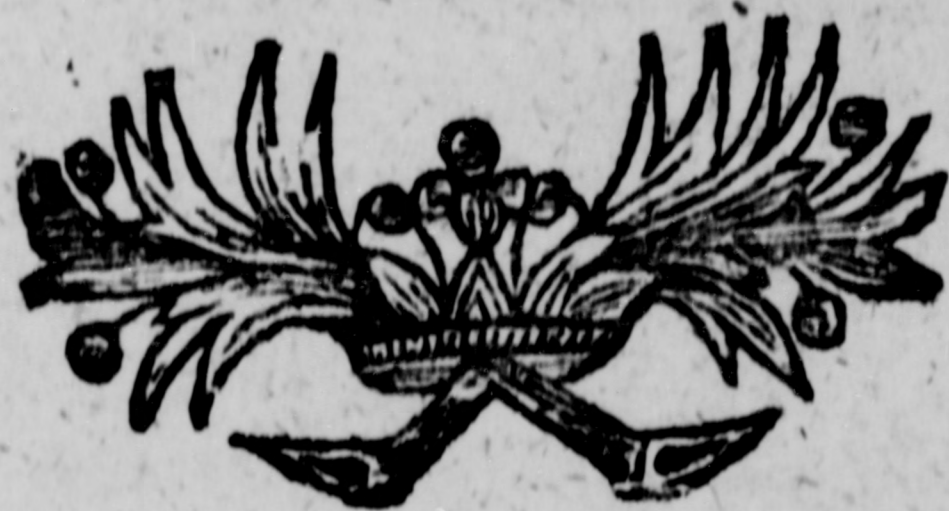
Sjunges som: Jesus är min hägnad, ic.

Exemplaret kostar 1 Skilling sp.

F a l l e n ,

Tryckt hos Pehr Ol. Armar, 1788.

I.

Store Allmågts Konung! Som
beredt Din Boning, Ibland
Himlens Här; Du som härlig sit-
ter, Men dock skada gitter, Uppå
jorden här. Namnet dit det ljuf-
ligt är, Du är stor och högst be-
prislig, Du har ej din like.

2. Du kan snart förvandla, Och
i hast förändra, Städer, Folk och
Land. Som en Hjelte styra, Vet
du ock at föra, All ting med din
hand. All ting har du wisligt gjort,
Det ock sker till minsta pricka, Hwad
du månde pricka.

3 Se

3. Sedan synden gjordes, Man
då strax försporde, Hat och fiend-
skap, Menniskor emellan; Bröder
också sällan, Runna sänjas wäl;
Romungar sig rustar starkt, Och
har striden redan börjat, Sverige
med mänd följa.

4. Men du fridsens Furste, Som
du är den störste, Sätt all ting i
lag; Dela dem emellan, Slit en
slit osämja, Med din starka hand.
Efter det ock ej så sker, Att man
uti frid får wara, Kan Gud oss
förswara.

5. Gamla Fäders dyrkan, Och
wårt Swerges styrka, Lifwa än-
nu opp: Fordna hjeltars minne,
Och Gustafwers sinne, Låt än
wäckas opp, Blodet warmt i kolen
kropp, Att man wäl må kunna mär-
ka, Det du oss kan stärka.

6. Du har det bewisat, Och
oss redan lifat, Båd' til Sjels och
Lands:

Lands: Då war store Förste, Her-
tig CHARL den störste, För war
wälfärd brann; Lif och blod han
alt förgat, Att i striden oss förswa-
ra, Honom Gud bewara!

7. Samma ömma sinne, GU-
STAF ock wi sinne, Som en nå-
dig Kung: FREDRIK och en
Hjelte: Gud dem alltid hjelpe, Med
sin milda hand! Stat dem bi i råd
och dåd; Och när owän sig wil
gjädja, Gud! dem ej tilstådja.

8. De, som med skal wara, Och
wårt Land förswara, Gud! dem stå
ock bi, Att de intet frugta, Fastän
riset tucktar, Låt dem dock ej sty;
Om än nöden aldrig så, Dem i
grund tycks willa stjelpa, Kan dock
HERREN hjelpa.

9. Swar gång när i börja, Blo-
dig Fena följa, Sucken då til Gud!
Att han med wil wara, Som kan
er förswara, Skal I seger få;
Och

Och vårt Land skal sist i ro, Frid-
sens frugter med er smaka, När i
gån tillbaka.

10. Vi som hemma äre, Skola
också lära, Samma Konsten med:
Vi skal också strida, Vi skal alltid
bedja, Att det må gå väl; Fienden
skal i Guds namn, Nederslås och
dra tillbaka, Om i alltid waka.

11. Höga så och låga, Bör af
Fårleks låga, För vårt Swerges
väl: Alltid sig påminna, Det de
ock self sinna, Att de ha en själ,
Som för alt skal lönen få, Hur
de här sin ed ha hållit, När Gud
domen hållit.

12. Men de som ej willa, Utas
hjärtat hålla, Swad de låfwat har
Romung, Landet föra, Skal först
få den ära, Som en Haman fick;
Swef och Lands-förräderi, Skal
til slutet mist upptäckas, Då de skal
försträckas.

13. Nu

13. Nu då alltid sköter, Swad
Ert kall tillhörer, Wet at alt går
väl; Ej bör Ni försträckas, Fast-
än lemmar bräckas, Så ock benen
med; Modigt hjerta i Ert bröst,
Uti striden bör I hafwa, Skal
Gud oss förswara.

14. Upp då Swea Rämpar, Fien-
derne dämpa, Samt des stora mod;
Barn i waggan gråter Och I der-
om låter, Vi ock Eder tror, Att
I Edert bästa göra, Och des hop
i grund förstöra.

15. GUSTAF sig ei sparar,
CHARL och FREDRIK svarar,
Med slitt hjelte-mod; Vi dem al-
drig glömmier, Men i minnet göm-
mer, I vår själ och bröst. Vi
skal alltid bedja Gud, Att han self
i strid månd wara, Bliw wi utan
fara.

16. Sist jag Eder önskar, Att
Ert pantjar grönskar, Uti seger-
kraft: